

HOT ISSUE

มีนาคม 2565

สิทธิของบิดามารดาในการรับมรดกของบุตร

สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ตาวนโหลดเอกสารใต้ที่
<http://www.parliament.go.th/library>

สิทธิของบิดามารดาในการรับมรดกของบุตร

สิริพิชญ์ชนก คุณประเสริฐ

นิติกรชำนาญการ

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานหลักของสังคม เป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาคนและสังคม โดยทำหน้าที่หล่อหลอมและขัดเกลาความเป็นมนุษย์ให้แก่สมาชิกในครอบครัวด้วยการอบรมเลี้ยงดู พร้อมทั้งปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมให้แก่สมาชิกครอบครัว เพื่อให้สมาชิกครอบครัวมีพัฒนาการตามวัยและเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ แต่ในปัจจุบันพบว่าประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาเด็กถูกละเมิดหรือถูกทอดทิ้งจากบิดามารดา ซึ่งเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงขึ้นเนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเด็กเหล่านั้นได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ใช้ชีวิตในสังคม มีหน้าที่การงานและได้สร้างทรัพย์สินของตนเอง หากเสียชีวิตลงก่อนบิดาหรือมารดาที่เคยละเมิดหรือทอดทิ้งตน ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้ทรัพย์สินตกเป็นมรดกแก่บิดามารดาตามสัดส่วนการได้รับมรดกตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่หลายประเทศต้องเผชิญในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งประชาชนได้ออกมาเรียกร้องให้มีการแก้ไขปัญหานี้ อันนำไปสู่การออกกฎหมายเพื่อเป็นการจำกัดสิทธิในการรับมรดกของบิดามารดาซึ่งบกพร่องต่อหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดู หรือได้ก่ออาชญากรรมต่อบุตร ทั้งนี้ จากอุทาหรณ์เหตุการณ์กรณีบิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยความไม่ชอบธรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยอยู่บ่อยครั้ง อาจต้องทบทวนว่าบิดามารดาเหล่านั้นเป็นผู้สมควรได้รับมรดกของบุตรหรือไม่ อันจะนำไปสู่การพิจารณาว่ากฎหมายในปัจจุบันว่าสอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

สภาพปัญหากรณีบิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยความไม่ชอบธรรม

จากสภาพสังคมที่แปรเปลี่ยนไป ส่งผลให้เกิดสภาพปัญหาอันเกี่ยวกับสถาบันครอบครัวซึ่งบิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยความไม่ชอบธรรม โดยแบ่งพิจารณาได้เป็น 2 กรณี ดังนี้

1. กรณีบกพร่องในการทำหน้าที่เลี้ยงดูบุตร เช่น ทอดทิ้ง ละเลยบุตร หรือไม่มีความรับผิดชอบในการเป็นผู้ปกครองของบุตร ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1564 บัญญัติว่า “บิดามารดาต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตรในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์” ดังนั้น การเลี้ยงดูบุตรจึงเป็นหน้าที่ตามกฎหมายของบิดามารดา อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันพบว่า ปัญหาการทอดทิ้งเด็กยังคงเกิดขึ้นในสังคมไทย ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจาก การตั้งครุฑไม่พึงประสงค์ การตั้งครุฑโดยไม่ได้ทำการสมรส ปัญหาครอบครัวแตกแยกและทอดทิ้งบุตร พ่อแม่หย่าร้างกันภายหลังมีบุตร หรือครอบครัวมีฐานะยากจนจึงทอดทิ้งเด็ก (“ทอดทิ้งเด็ก,” 2556) ทั้งนี้ การทอดทิ้งเด็กเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 306 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดทอดทิ้งเด็กอายุยังไม่เกินเก้าปีไว้ ณ ที่ใดเพื่อให้เด็กนั้นพ้นไปเสียจากตน โดยประการที่ทำให้เด็กนั้นปราศจากผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” และมาตรา 307 บัญญัติว่า “ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะอายุ

ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสียโดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” นอกจากนี้ บิดามารดาซึ่งเป็นผู้ปกครองยังมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ดังนี้

“มาตรา 25 ผู้ปกครองต้องไม่กระทำการ ดังต่อไปนี้

(1) ทอดทิ้งเด็กไว้ในสถานรับเลี้ยงเด็กหรือสถานพยาบาลหรือไว้กับบุคคลที่รับจ้างเลี้ยงเด็กหรือที่สาธารณะหรือสถานที่ใด ๆ โดยเจตนาที่จะไม่รับเด็กกลับคืน

(2) ละทิ้งเด็กไว้ ณ สถานที่ใด ๆ โดยไม่จัดให้มีการป้องกันดูแลสวัสดิภาพหรือให้การเลี้ยงดูที่เหมาะสม

(3) จงใจหรือละเลยไม่ทำให้สิ่งที่เป็นแก่การดำรงชีวิตหรือสุขภาพอนามัยจนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก

(4) ปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก

(5) ปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการเลี้ยงดูโดยมิชอบ”

2. การก่ออาชญากรรมหรือการกระทำที่ผิดศีลธรรมต่อบุตร อาทิ ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว (domestic violence) อันมีลักษณะเป็นการทำร้ายร่างกาย จิตใจ บังคับข่มเหงจากบุคคลในครอบครัว โดยมีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อม การติดการพนัน สุรา ยาเสพติด หรือความเครียดจากปัญหาเศรษฐกิจ ทำให้ก่อความรุนแรง สร้างความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานต่อร่างกายและจิตใจของผู้ที่ถูกกระทำก่ออาชญากรรมต่อบุตรมีกรณีตัวอย่างหลายรูปแบบที่ปรากฏเป็นข่าวอยู่บ่อยครั้ง เช่น การทำร้ายร่างกาย (“อ้างลูก 6 ขวบคือแม่แท้ ๆ-พ่อเลี้ยง ร่วมมือทำร้ายดับฉีก-ชีโครงหัก-กะโหลกร้าว,” 2564) การข่มขืนกระทำชำเรา (“พ่อแท้ ๆ บังคับลูกสาววัย 16 เสพยาบ้า ลวงเข้าป่าพยายามขึ้นใจ เด็กวิ่งหนีไกลกว่า 3 กม.,” 2564)

ส่วนกรณีการกระทำที่ผิดศีลธรรมต่อบุตรซึ่งยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดกฎหมายเพราะยังไม่ถึงขั้นความผิดเกิด มีตัวอย่างกรณีศึกษา เช่น เมื่อเดือนมีนาคม 2561 ศูนย์เพื่อน้องหญิง ได้รับจดหมายขอความช่วยเหลือจากเด็กหญิงคนหนึ่งขอความช่วยเหลือ เพราะมารดาบังคับให้ไปแต่งงานกับชายอายุ 50 ปี (“สังคมสลด! พ่อแม่ชาย ลูกสาว ป.6 ให้แต่งงานหนุ่มใหญ่วัย 50 หนูน้อยสง จม.ขอความช่วยเหลือ,” 2562)

สิทธิในการรับมรดกตามกฎหมายไทย

มรดก คือ สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้ตายที่ตกทอดไปยังทายาทผู้มีสิทธิรับมรดก กฎหมายมรดกได้กำหนดให้สิ่งใดเป็นมรดก ใครเป็นผู้มีสิทธิได้มรดกและได้ในส่วนแบ่งเท่าใด สิทธิในการรับมรดกเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนี้

“มาตรา 1629 ทายาทโดยธรรมมีลำดับเท่ากัน และภายใต้บังคับแห่งมาตรา 1630 วรรค 2 แต่ละลำดับมีสิทธิได้รับมรดกก่อนหลังดังต่อไปนี้ คือ

(1) ผู้สืบสันดาน

(2) บิดามารดา

(3) พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน

(4) พี่น้องร่วมบิดาหรือร่วมมารดาเดียวกัน

(5) ปู่ ย่า ตา ยาย

(6) ลุง ป้า น้า อา

คู่สมรสที่ถูกต้องตามกฎหมายและมีชีวิตอยู่ก็เป็นทายาทโดยธรรม ภายใต้บังคับของบทบัญญัติพิเศษแห่งมาตรา 1635”

“มาตรา 1630 ทรัพย์ที่มียายหรือพี่ชายซึ่งยังมีชีวิตอยู่ หรือมีผู้รับมรดกแทนที่ยังไม่ขาดสาย แล้วแต่กรณี ในลำดับหนึ่ง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 1629 ทายาทผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในลำดับถัดลงไปไม่มีสิทธิในทรัพย์มรดกของผู้ตายเลย

แต่ความในวรรคก่อนนี้มีให้ใช้บังคับในกรณีเฉพาะที่มีผู้สืบสันดานคนใดยังมีชีวิตอยู่หรือมีผู้รับมรดกแทนที่กัน แล้วแต่กรณี และมีบิดามารดาที่มีชีวิตอยู่ ในกรณีเช่นนั้นให้บิดามารดาได้ส่วนแบ่งเสมือนหนึ่งว่าเป็นทายาทชั้นบุตร”

จากข้อความกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ถ้าเจ้ามรดกมีทายาทโดยธรรมหลายลำดับ ทายาทในลำดับต้นจะได้รับมรดกไปก่อน ทายาทในลำดับรองลงมาไม่มีสิทธิได้รับมรดก แต่ในส่วนของบิดามารดาแม้จะเป็นทายาทลำดับที่สองรองจากผู้สืบสันดาน แต่กฎหมายก็กำหนดว่า บิดามารดาที่ยังมีชีวิตอยู่ให้มีส่วนแบ่งมรดกเสมือนหนึ่งว่าเป็นทายาทชั้นบุตรซึ่งหมายถึงมีสิทธิรับมรดกร่วมกับทายาทลำดับชั้นผู้สืบสันดาน และในส่วนของบิดานั้น ต้องเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 525/2510)

นอกจากนี้ ในปัจจุบันมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพิ่มคือ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 ในประเด็นเกี่ยวกับความเป็นบิดาและมารดาของเด็กและการคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ ตามมาตรา 29 บัญญัติว่า “...ชายหรือหญิงที่บริจาคอสุจิหรือไข่ซึ่งนำมาใช้ปฏิสนธิเป็นตัวอ่อนเพื่อการตั้งครรภ์หรือผู้บริจาคตัวอ่อนและเด็กที่เกิดจากอสุจิ ไข่ หรือตัวอ่อนที่บริจาคดังกล่าว ไม่มีสิทธิและหน้าที่ระหว่างกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยครอบครัวและมรดก...”

อย่างไรก็ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติกรณีการถูกกำจัดมิให้รับมรดกไว้ 2 กรณีคือ

1. การถูกกำจัดเพราะยกย้ายปิดบังทรัพย์มรดกตามมาตรา 1605

“มาตรา 1605 ทายาทคนใดยกย้าย หรือปิดบังทรัพย์มรดกเท่าส่วนที่ตนจะได้หรือมากกว่านั้น โดยฉ้อฉลหรือรู้อยู่ว่า ตนทำให้เสื่อมประโยชน์ของทายาทคนอื่น ทายาทคนนั้นต้องถูกกำจัดมิให้มรดกเลย แต่ถ้าได้ยกย้ายหรือปิดบังทรัพย์มรดกน้อยกว่าส่วนที่ตนจะได้ ทายาทคนนั้นต้องถูกกำจัดมิให้มรดกเฉพาะส่วนที่ได้ยกย้ายหรือปิดบังไว้เท่านั้น”

2. การถูกกำจัด เพราะเป็นผู้ไม่สมควรตามมาตรา 1606

“มาตรา 1606 บุคคลดังต่อไปนี้ต้องถูกกำจัดมิให้รับมรดกฐานเป็นผู้ไม่สมควร คือ

(1) ผู้ที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำ หรือพยายามกระทำให้เจ้ามรดกหรือผู้มีสิทธิได้รับมรดกก่อนตนถึงแก่ความตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(2) ผู้ที่ได้ฟ้องเจ้ามรดกหาว่าทำความผิดโทษประหารชีวิตและตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

(3) ผู้ที่รู้แล้วว่าเจ้ามรดกถูกฆ่าโดยเจตนา แต่มิได้นำข้อความนั้นขึ้นร้องเรียนเพื่อเป็นทางที่จะเอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ แต่ข้อนี้มิให้ใช้บังคับถ้าบุคคลนั้นมีอายุยังไม่ครบสิบหกปีบริบูรณ์ หรือเป็นคนวิกลจริต ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือถ้าผู้ข่มานั้นเป็นสามีภริยาหรือผู้บุพการีหรือผู้สืบสันดานของตนโดยตรง

(4) ผู้ที่ฉ้อฉลหรือข่มขู่ให้เจ้ามรดกทำ หรือเพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงพินัยกรรมแต่บางส่วน หรือทั้งหมดซึ่งเกี่ยวกับทรัพย์มรดก หรือไม่ให้กระทำการดังกล่าวนี้

(5) ผู้ที่ปลอม ทำลาย หรือปิดบังพินัยกรรมแต่บางส่วนหรือทั้งหมด

เจ้ามรดกอาจถอนข้อจำกัดฐานเป็นผู้ไม่สมควรเสียก็ได้โดยให้อภัยไว้เป็นลายลักษณ์อักษร”

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า แม้ว่าจะมีกฎหมายจำกัดสิทธิในการรับมรดกในฐานะเป็นผู้ถูกจำกัดมิให้ได้รับมรดกเนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่สมควร แต่กฎหมายดังกล่าวก็ไม่ครอบคลุมกรณีสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน หากเป็นกรณีที่บุตรซึ่งเป็นเจ้ามรดกนั้นถึงแก่ความตาย และเคยได้รับการปฏิบัติจากบิดาหรือมารดาด้วยความไม่ชอบธรรมหรือเป็นการละเมิดต่อศีลธรรมต่อตน อย่างไรก็ตาม หากบุคคลไม่ประสงค์จะให้ทรัพย์สินของตนตกสู่กองมรดก ก็อาจใช้วิธีการทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินของตนให้บุคคลอื่นตามที่ได้ระบุไว้ในพินัยกรรมเมื่อตนได้ถึงแก่ความตาย อันเป็นการตัดสิทธิของทายาทในการรับมรดกได้เช่นกัน

กรณีศึกษากฎหมายประเทศเกาหลีใต้

จากกรณีการเสียชีวิตของนักร้องนักแสดงชาวเกาหลีใต้ที่ชื่อว่า คูฮารา (Goo Hara) มารดาของคูฮารา ได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อเรียกร้อยมรดกและทรัพย์สินกว่าครึ่งหนึ่งของคูฮาราให้เป็นทรัพย์สินของตนเอง โดยอ้างว่าคูฮาราเป็นบุตรสืบทอดทางสายเลือดโดยตรง แม้ว่ามารดาจะไม่เคยอยู่ดูแลหรือจ่ายค่าเลี้ยงดูคูฮารา เป็นเวลามากกว่าสิบปีหลังจากหย่าร้างกับบิดาของคูฮารา ต่อมาพี่ชายของคูฮาราได้ทำการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้พิจารณการแบ่งทรัพย์สินอีกครั้ง ซึ่งศาลมีคำตัดสินให้มารดาของคูฮาราได้รับส่วนแบ่งมรดกร้อยละ 40 ส่วนบิดาได้ร้อยละ 60 ทั้งนี้ หากพี่ชายไม่ยื่นคำร้องดังกล่าว บิดาและมารดาจะได้รับมรดกคนละร้อยละ 50 เนื่องจากภายใต้กฎหมายครอบครัวของเกาหลีใต้ในขณะนั้น ระบุไว้ว่าเมื่อเจ้ามรดกถึงแก่ความตาย โดยไม่มีคู่สมรสหรือบุตร บิดามารดาสามารถรับมรดกได้ แม้ว่าจะไม่ได้เลี้ยงดูบุตรผู้เสียชีวิตด้วยตนเอง ยกเว้นในกรณีรุนแรง เช่น การฆาตกรรมหรือปลอมแปลงพินัยกรรม จึงหมายความว่าผู้ปกครองที่ทอดทิ้งบุตรสามารถกลับมาและเรียกร้อยมรดกหรือทรัพย์สินของบุตรได้หลังจากการตายของบุตร แม้แต่ในกรณีของพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว ก็เป็นเรื่องปกติที่ศาลจะแบ่งทรัพย์สินของบุตรที่เสียชีวิตให้ผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายอย่างเท่าเทียม คำตัดสินของศาลสร้างความไม่พอใจกับสังคมต่อการกระทำของแม่คูฮาราอย่างมากและคิดว่าแม่ของคูฮาราไม่สมควรที่จะได้รับทรัพย์สินเท่ากับจำนวนที่ศาลตัดสิน ตลอดเวลาหลายเดือนระหว่างการพิจารณาคำร้อง พี่ชายของคูฮารา ได้พยายามผลักดันกฎหมายคูฮารา เพื่อปกป้องสิทธิและมรดกให้เด็กที่ถูกผู้ปกครองทอดทิ้งละเลย แต่คำร้องนั้นก็ไม่ได้ถูกพิจารณาในครั้งแรก จนกระทั่งมีประชาชนลงชื่อกว่าแสนคน ภายใน 17 วัน ร่างกฎหมายนี้จึงได้ถูกหยิบยกขึ้นพิจารณาอีกครั้ง และสามารถผลักดันจนผ่านการพิจารณาในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ของประเทศเกาหลีใต้ ในการประชุมสมัยวิสามัญครั้งที่ 21 ซึ่งที่ประชุมลงมติผ่านร่างกฎหมายดังกล่าวเมื่อ 1 ธันวาคม 2563 และมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการเมื่อ 27 เมษายน 2564 โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวถูกนำมาพิจารณาภายใต้แผนปฏิบัติการฉบับที่ 4 เพื่อสนับสนุนครอบครัวสุขภาพดีขั้นพื้นฐาน (4th Plan of Action for the Basis of a Healthy Family) ซึ่งใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมนโยบายครอบครัวในอีก 5 ปีข้างหน้า กฎหมายฉบับนี้มีชื่อว่า “กฎหมายคูฮารา (Goo Hara Act)” เป็นกฎหมายด้านสวัสดิการสาธารณะว่าด้วยการตัดสิทธิผู้ปกครองที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมในการสืบทอดมรดกของบุตร มีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดสรรปันมรดกของบุตรที่เสียชีวิตลงก่อนบิดาหรือมารดาโดยไม่ได้ทำพินัยกรรม สำคัญของกฎหมายนี้ระบุว่า บุคคลที่บกพร่องในการทำหน้าที่เลี้ยงดูบุตร เช่น ทอดทิ้ง ละเลยบุตร หรือไม่มีความรับผิดชอบในการเป็นผู้ปกครองของบุตร หรือการก่ออาชญากรรม เช่น การไม่ดูแลบุตร หรือ ทารุณกรรมบุตร จะถูกตัดสิทธิจากการสืบมรดกของบุตรหากมีการพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นเป็นความจริง (พิมพ์พรณ นิติย่นรา, 2564) กฎหมายฉบับนี้นับว่าเป็นการแก้ไขจากกฎหมายปันส่วนมรดกฉบับเก่าของประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งเดิมนั้นได้ระบุไว้ว่า หากบุคคลใดที่ยังไม่ได้จดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย เสียชีวิตลงโดยมิได้ทำพินัยกรรมไว้ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีสิทธิในการรับมรดกของผู้นั้นในอันดับแรก แบ่งสัดส่วนระหว่างกันที่ ร้อยละ 50 เว้นกรณีพบว่าเป็นการฆาตกรรม หรือปลอมแปลงเอกสารเพื่อผลประโยชน์ซ้อนเร้น

บทสรุปและข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา

สถาบันครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่อันเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว กฎหมายกำหนดให้สมาชิกในครอบครัวมีหน้าที่ในการดูแลซึ่งกันและกัน และเมื่อสมาชิกในครอบครัวถึงแก่ความตาย บุคคลผู้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกันทางสายโลหิตจะเป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดก อันจะต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ซึ่งมีต่อกองมรดกของผู้ตาย แต่ในปัจจุบัน สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดปัญหาในการทอดทิ้งบุตรหรือกรณีปัญหาการก่ออาชญากรรมหรือการกระทำที่ผิดศีลธรรมต่อบุตร เมื่อบุตรได้เติบโตขึ้นมาในสังคมและได้สร้างทรัพย์สินเป็นของตนเอง มีข้อพิจารณาว่า บิดา มารดา ซึ่งมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติด้วยความไม่ชอบธรรมต่อบุตรไม่ว่ากรณีใด จะเป็นผู้สมควรได้รับทรัพย์มรดกของบุตรหรือไม่หากบุตรได้เสียชีวิตลง จากกรณีปัญหาลักษณะดังกล่าว ส่งผลให้ประเทศเกาหลีใต้ประกาศใช้กฎหมายที่ชื่อว่า กฎหมายคูฮารา (Goo Hara Act) อันเป็นกฎหมายว่าด้วยการตัดสิทธิบิดา มารดา ที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมในการสืบทอดมรดกของบุตร ทั้งนี้ ประเทศไทยก็เผชิญกับปัญหาลักษณะดังกล่าวเช่นเดียวกัน และหากพิจารณาถึงความเป็นธรรมและมาตรฐานทางจริยธรรมของสภาพสังคมในปัจจุบัน ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการศึกษาสภาพปัญหาดังกล่าวเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยมรดกของประเทศไทยให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมต่อไป

บรรณานุกรม

ทอดทิ้งเด็ก. (2556). สืบค้น 8 มีนาคม 2565 จาก <http://www.lawfirm.in.th/thailand-attorney/ทอดทิ้งเด็ก/พ่อแท้ ๆ บังคับลูกสาววัย 16 เสพยาบ้า ลวงเข้าป่าพยายามขึ้นใจ เด็กวิ่งหนีไกลกว่า 3 กม..> (2564).

เดลินิวส์ออนไลน์. สืบค้น 8 มีนาคม 2565 จาก [https://www.dailynews.co.th/news/463230/พิมลพรรณ นิตยัณรา. \(2564\). ทำความรู้จักกับ “กฎหมายคูฮารา” กฎหมายใหม่ปกป้องมรดกของบุตรที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง. สืบค้น 8 มีนาคม 2565 จาก <https://www.theprachakorn.com/newsDetail.php?id=475>](https://www.dailynews.co.th/news/463230/พิมลพรรณ นิตยัณรา. (2564). ทำความรู้จักกับ “กฎหมายคูฮารา” กฎหมายใหม่ปกป้องมรดกของบุตรที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง.)

สังคมสลด! พ่อแม่ชาย ลูกสาว ป.6 ให้แต่งงานหนุ่มใหญ่วัย 50 หนูน้อยส่ง จม.ขอความช่วยเหลือ. (2562).

ข่าวสดออนไลน์. สืบค้น 8 มีนาคม 2565 จาก https://www.khaosod.co.th/special-stories/news_3042450)

อ้างลูก 6 ขวบดื้อแม่แท้ ๆ-พ่อเลี้ยง ร่วมมือทำร้ายดับฉีก-ซีโครงหัก-กะโหลกร้าว. (2564). เดลินิวส์ออนไลน์. สืบค้น 8 มีนาคม 2565 จาก <https://www.dailynews.co.th/news/525551/>